

může nyní žádati, aby jeho služební poměr byl posuzován podle zákona č. 16/1920 Sb. z. a n., jak dovodil nejvyšší soud již v rozhodnutí ve Sb. n. s. č. 2678, k němuž stačí pro stručnost odkázati. Náleželo proto žalobci, aby prokázal, že mu v červnu 1920 propůjčila žalovaná obec zákonným způsobem služební místo svého trvalého zřízence podle §§ 1, 2 zákona č. 16/1920 Sb. z. a n., a že ho proto mohla propustiti ze svých služeb jen po provedení kárného řízení podle § 10 uvedeného zákona. Poněvadž však podle zjištění napadeného rozsudku nedošlo k systemisaci služebního místa obecního strážníka a nočního hlídače ani obecním zastupitelstvem žalované obce ve lhůtě § 1, odst. 2, zákona č. 16/1920 Sb. z. a n., ani později nadřízeným úřadem samosprávným, nemohl se žalobce vůbec státi trvale ustanoveným zřízencem žalované obce, neboť mu za toho stavu věci takové služební místo nemohlo býti žalovanou obcí platně propůjčeno. Nemá proto významu, že žalovaná obec vydala žalobci v červnu 1920 ustanovovací dekret a že vydala také služební instrukce, dovolávajíc se v obou listinách zákona č. 16/1920 Sb. z. a n., neboť se ani jeden z těchto úkonů nestal způsobem zákonem předepsaným pro zřízení místa trvalého obecního zřízence. Nestačí k odůvodnění žalobního nároku ani to, že žalobce vykonával u žalované obce skutečně službu obecního strážníka a nočního hlídače, ježto vykonáváním služby u žalované obce nemohlo dojíti k systemisování služebního místa trvale ustanoveného obecního zřízence, nýbrž bylo za všech okolností třeba, aby bylo takové místo zřízeno způsobem stanoveným v § 1 zákona č. 16/1920 Sb. z. a n. Konečně jest právně mylné i žalobcovo mínění, že ke zřízení služebního místa obecního strážníka a nočního hlídače došlo nějakým projevem žalované obce nebo dohlédacího úřadu samosprávného, který by byl projevem mlčky, neboť jak obec, tak i samosprávný úřad dohlédací mohou svou vůli projevit pouze způsobem zákonem stanoveným, tudíž svým usnesením a rozhodnutím, jak vyložil nejvyšší soud již v rozhodnutích č. 247, 12563, 14684 Sb. n. s., k nimž stačí pro stručnost odkázati.

Čís. 16324.

Jestliže se spoluvlastníci ideálních podílů lesa sdružili ke vhodnějším lesnímu hospodaření a vedení řádné správy lesního celku, nejde o právnickou osobu, nýbrž o účelové hospodářské sdružení s právní povahou spoluvlastnictví (§ 825 obč. zák.).

Byli-li někteří spoluvlastníci pověřeni souborem spoluvlastníků provozováním záležitosti v příčině společné věci, jednají jako zmocněnci (§§ 837 a 1029 obč. zák.) s pravomocí opatřiti vše, čeho vyžaduje správa nemovitosti a co s ní jest obyčejně spojeno.

»Správní výbor«, řádně zvolený podle společenské smlouvy, jest oprávněn k podání žaloby o vyklizení služebního bytu lesního zřízence.

Úřední záznam o způsobu vyvolání právní věci před jednáním o ní nemůže nahradit provedení důkazů nabízených stranami o tom, zda způsobem vyvolání byla straně odňata možnost projednávání před soudem (§ 477 č. 4 c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 23. září 1937, R II 203/37.)

Srv. rozh. č. 2158, 4437 Sb. n. s.

Správa lesa »L-ského« v L., zastoupená předsedou Adolfem K. v L., právně Dr. Václavem V., advokátem v L., podala dne 9. listopadu 1936 u okresního soudu v L. žalobu o vyklizení bytu, obývaného žalovaným Františkem P., bývalým hajným u řečené správy lesa. Procesní soud ustanovil o žalobě ústní jednání na 17. listopadu 1936 o 8¼ hod. dopolední. Soud první stolice uznal podle žaloby rozsudkem pro zmeškání žalovaného. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s řízením mu předcházejícím pro zmatečnost podle § 477 č. 4 a 5 c. ř. s. a žalobu odmítl. Důvody: Právní věc jest vyvolati v jednacím síni (rozh. č. 8460 Sb. n. s.). To se v souzeném případě nestalo, neboť z úředního záznamu soudu první stolice vysvítá, že věc nebyla vyvolána v jednacím síni č. 7, na niž zněla obsílka, nýbrž na chodbě a v čekárně před jednacím síni č. 7, a že rok se konal a napadený kontumační rozsudek byl vydán v síni č. 2. Tento postup soudu první stolice byl nezákonný. Protože jím byla žalovanému odňata možnost, aby před soudem v jednacím síni č. 7 projednával, jest napadený rozsudek zmatečný (§ 477 č. 4 c. ř. s.). Na tom, kdy se právní zástupce dostavil k soudu a kdy vešel do síně č. 2, nezáleží, neboť přišel určitě dříve, nežli byla věc svolána v jednacím síni č. 7. Kdyby bylo odvolání odůvodněno jen pro zmatečnost podle § 477 č. 4 c. ř. s., bylo by zrušiti napadený rozsudek i s rokem ze dne 17. listopadu 1936 a věc vrátiti soudu první stolice k pokračování v jednání a k novému rozhodnutí. Než v souzené věci nutno i žalobu odmítnouti, a to proto, že jest tu i zmatečnost podle § 477 č. 5 c. ř. s. Pro procesní způsobilost (§ 1 c. ř. s.) jest podstatné, zda jde o právní pomět, který jest způsobilý míti vlastní jmění jako soubor práv a závazků, ať již se onen podmět jeví jako jednota osob, nebo jmění neosobní, určené nějakému dovolenému účelu (nadace podle § 646 obč. zák.), nebo nějaký ústav, který nemaje pevného základního (nadačního) jmění, byl zřízen k účelům všeužitečným, má samostatnou organizaci a samostatné zastoupení a sleduje stanovený účel prostředky majetkovými (rozh. č. 5487 Sb. n. s.). V souzeném případě nejde však o takový podmět na straně žalující. Vystupuje zde jako žalující strana správa lesa »L-ského« v L. Správa lesa jest pouhý úřední orgán a »L-ský les« jest, jak z pravidel a regulativu z dubna 1935 a ze souhlasných údajů vysvítá, lesní komplex ve výměře 1655 jiter 165 čtverečných sahů, který patří do spoluvlastnictví městské obce L., 71 měšťanů a 213 předměšťanů. Z toho vyplývá závěr, že zde není žalující strany, t. j. strany, která by měla procesní způsobilost. K nedostatku procesní způsobilosti nutno podle § 6 c. ř. s. přihlížeti v každém období sporu a z moci úřední. Bylo proto rozhodnuto, jak shora uvedeno.

Nejvyšší soud na rekurs žalující lesní správy zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, aby po doplnění řízení znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Žalobu podala a též v rekursu vystupuje »správa lesa L-ského v L., zastoupená předsedou Adolfem K.« Ze souhlasného udání stran, předložených »pravidel a regulativu lesa L-ského« a výpisu z pozemkové knihy pro kat. území L. je patrné, že nemovitosti, zapsané v knihovní vložce č. 97 v L., jsou ideální podíly knihovního vlastnictví obce L. a 71 majitelů určitých měšťanských i 213 předměstských domů v L., kteří se spojili ke vhodnému hospodaření a k vedení řádné správy lesního celku. Nejvyšší soud schvaluje předem názor odvolacího soudu, že tu nejde o právnickou osobu, nýbrž o spoluvlastnictví ve smyslu §§ 825 a násl. obč. zák., a odkazuje pro stručnost na důvody rozhodnutí č. 2158 Sb. n. s., kde se nejvyšší soud v obdobném případě zabýval právní povahou hospodářského sdružení. Avšak ani společníci takovýchto účelových sdružení se nemusí zúčastniti právního jednání všichni osobně — což by při velikém počtu nebylo vždy ani možno —, nýbrž mohou svěřiti provozování příslušných záležitostí jednomu nebo několika společníkům (spoluvlastníkům), kteří pak za ně jednájí jako zmocněnci (§ 837 obč. zák.), a ti mohou opatřiti vše, čeho vyžaduje správa celku a co jest obyčejně s ní spojeno (§ 1029 obč. zák., srv. Sb. n. s. č. 4437). V souzené věci se usnesli všichni podílníci lesa v dubnu 1935 na »p r a v i d l e c h«, učinivše je tak společenskou smlouvou. Podle čl. I dotčených pravidel náleží spravovati les »L-ský« správnímú výboru, volenému podílníky pokaždé na tři správní leta (čl. II). Čl. VIII pravidel ustanovuje, že správní výbor je povinen vésti správu lesa a vykonávati vše, čehož je třeba k řádnému hospodaření, a že prováděti usnesení výboru náleží předsedovi nebo jeho náměstkovi. Správní výbor volí ze sebe správní radu, jež vede skutečnou správu (čl. IX). Na venek zastupuje les předseda anebo — je-li zaneprázdněn — jeho náměstek a k platnosti všech listin jest potřebí podpisu ještě jednoho člena správní rady (odstavec druhý čl. IX pravidel). Správní rada jest povinna informovati správní výbor o svých opatřeních a předkládati v důležitých případech své usnesení správnímu výboru k dodatečnému schválení (poslední odstavec čl. IX). Konečně ustanovuje čl. XIII pravidel, že veškeré písemnosti buďtež znamenány: »Správa lesa L-ského v L.« Žaloba byla podána pod tímto názvem, avšak s dodatkem: »zastoupená předsedou Adolfem K. v L.« Plná moc daná právnímu zástupci žalobkyně Dr. Václavu V., advokátu v L., jest opatřena razítkem: »Správa lesa L-ského v L.« a byla — po nařízeném doplnění podle § 6 c. ř. s. — podepsána kromě dotčeného předsedy členem správního výboru Dr. Vladimírem R. Podle příkazu uděleného ve smyslu § 6 c. ř. s. byly dále předloženy: a) zápis správní rady lesa »L-ský« z 5. listopadu 1936, podle něhož se usnesla správní rada většinou »pravidly« předepsanou, aby byla podána na hajného Františka P. žaloba o vyklizení bytu, ježto odepřel dobrovolně se vy-

stěhovati, b) zápis správního výboru z 11. listopadu 1936, který vzal na vědomí (t. j. schválil), že jmenovanému P-ovi bylo nařízeno vystěhovati se z bytu a že, ježto tak neučinil, byla podána žaloba o vyklizení.

V souzené věci jde o opatření služebního bytu ustanovenému hajnému a za tím účelem o vyklizení dosavadního hajného, který byl propuštěn ze služby, ze služebního bytu, z kteréhož se dobrovolně nechtěl vystěhovati, tudíž o úkon řádné správy. K takovému úkonu byl oprávněn správní výbor podle čl. VII pravidel a §§ 847, 1029 obč. zák., jako zmocněnec podílníků anebo, když se správní výbor usnesl na podání žaloby, předseda podle čl. IX dotčených pravidel, ježto byl pověřen provedením usnesení výboru. Podal-li tudíž předseda žalobu, neučinil tak zřejmě vlastním jménem, nýbrž v zastoupení správního výboru, t. j. jeho členů (fysických osob), sdružených pod statutárním názvem »Správa lesa L-ského v L.«, a není tu tedy zmatečnost podle § 477 č. 5 c. ř. s. ani podle §§ 6, 7 c. ř. s.

V odvolání byla však též uplatňována zmatečnost podle § 477 č. 4 c. ř. s., spatřovaná v tom, že o věci nebylo jednáno v síni č. 7 okresního soudu v L., jak bylo ustanoveno na obsílce, nýbrž v síni č. 2, aniž bylo na dveřích síně č. 7 v té příčině nějaké upozornění. Žalovaný nabízel o tom důkaz svědky Dr. F. O., Bedřichem B. a výslechem stran. V odvolacím sdělení bylo poukázáno na to, že žalovaný nebyl v hodinu v obsílce uvedenou ani v síni č. 2, ani v síni č. 7, že soudce v rozhodující době dal v síni č. 7 vyvolati věc zapisovatelem, který žalovaného vyvolával i před síní č. 7 i po celé chodbě, v které je též síň č. 2, avšak marně, neboť žalovaný přišel opožděně již po vynesení rozsudku a zastihl právního zástupce žalobkyně s procesním soudcem a zapisovatelem v síni č. 2, když rozsudek byl již vyhlášen. Odvolací soud místo aby provedl nabízené důkazy, anebo provedl další potřebná šetření, spokojil se »úředním záznamem«, založeným ve spisech, z něhož usuzuje, že věc nebyla vyvolána v jednacím síni č. 7, na níž zněla obsílka, nýbrž na chodbě a v čekárně před jednacím síní č. 7, a že se poté konal rok v síni č. 2. Nehledíc ani na to, že »úřední záznam« není žádným důkazním prostředkem a že nemůže nahraditi provedení důkazů stranami nabízených, je tento záznam obsahově úplně nejasný a nelze ani z něho spolehlivě seznati, zda byla či nebyla věc včas vyvolána v síni č. 7, a zejména, zda žalovaný byl v rozhodující době přítomen v této jednacím síni (Sb. n. s. č. 8460). Řízení, na jehož podkladě se odvolací soud usnesl, je tudíž kusé a nestačí k spolehlivému posouzení a rozhodnutí věci. Bylo se proto v té příčině usnésti, jak ve výroku uvedeno.

Čís. 16325.

K účasti společnosti s ručením omezeným na veřejné obchodní společnosti není potřeba souhlasu ministerstva vnitra podle vlád. nař. 465/1920 Sb. z. a n.